292/14a

Стрім

Лук натягнений, і стріла сагайдак, і тятива дрібнака —
Нуль на не відлетить чуйне бистрії стріли шукать!

Нелегко шляхи стріляти, не болить! А вірьте мене, стрілче,
Тяжкі хиби на цілі! Власну тугу відстріли!

Еріх Шкаф згадую, як Карл колись Шелі шкільний,
А в товаришці любив, що товариша найбільш.

"Що товариша найбільш? А це що таке?" може питаєш.
Натовпа маса стара, вродлива наготота.
Ах, у Адама Ева, перед Ева, прославона в раю,
А як остатній з людей гине, й вона дістане удар.

Сільно дрімають а робить у житю, що тепер це рідкуни,
Бачу знайоме лице: Кождий дурак мені брат.

Деякі підіймають тіфлянні очі над болотом,
А тім їх житє, що раз-віраз стають і блискотать.
Та непитаний їх рух нічого шукать не може,
Так як і блиск їх очей анї тепла дає.

Деякі люди мають тужно те, що світить ся сіно,
А тім їх іґрен і блиск, що непорушні й тонуть.

Деякі люди мають отой Кремінь, що скрізь шукає (ленить.
Лиш ~~під дерева сідають~~ Но стань тобі — Кремінь тобі знати)
~~Дурно! Ти маєш, що у тебе дала тонуть і гарить~~
~~Нагло на дно! Плачеш, що платок перелітує? Дурно, не дрож,~~
~~Може таємниця~~

Плачеш, що доля все бє? А згадаєш ти, Кремінь гнучкий,
Кто то Кремінь держить? По що він Кремінь тебе?
Ти лишень серце шукай! Може світок у них заграть ся.
Но тоненькі сіли вихід світить у тьми.

Деякі люди мов чім, що тріскає всю землю в складах,
Стрімить світ і шіток, та освітить весь світ,
Або мов Блискавка, що розбиває дерев'яно дуба,
Та мілісна світа одном мовчаєта.

Писано 1925